

РЕШЕНИЕ

№ 4222

гр. София, 09.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

при участието на секретаря НИКОЛЕТА СТ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Гражданско дело № 20231110168924 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава осемнадесета, раздел I, чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от К. Д. Д. срещу [*****], ЕИК [*****], с която е предявен иск с правно основание чл. 439 ГПК за признаване недължимост на следните суми: 845,40 лв. - главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия, за сумата 130,28 лв., представляваща законна лихва за забава, както и разноски в размер на сумата 325 лева, за които суми на 30.11.2015 г. е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № 55504/2015 г., по описа на СРС, 47 състав, въз основа на който е образувано изп. дело № [*****] по описа на [*****], [*****] на КЧСИ, поради погасяване на правото на принудително изпълнение на вземането с изтичане на предвидения в закона давностен срок.

Ищецът твърди, че на 30.11.2015 г. е издаден изпълнителен лист срещу нея в полза на [*****] за сумите, посочени в исковата молба. Твърди, че въз основа на издадения изпълнителен лист, по искане на ответното дружество е образувано изп. дело № [*****] по описа на [*****]. Навежда доводи, че не дължи сумите по издадения изпълнителен лист, доколкото по изпълнителното дело не са извършвани изпълнителни действия, годни да прекъснат давността за вземанията. Поддържа, че дружеството е бездействало да събере вземането си, с оглед което и се е погасило правото на принудително изпълнение. Моли за уважаване на иска и претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал писмен отговор, с който оспорва исковата претенция като неоснователна. Посочва, че приложим в случая е петгодишен давностен срок, доколкото вземането е установено с влязла в сила заповед по гр.д. № 55504/2015 г. на СРС, 47с-в. Твърди давностният срок да е бил прекъсван многократно след образуване на изпълнителното дело. Поддържа, че в периода от 13.03.2020 г. до отмяна на извънредното положение по силата на ЗМДВИП давност не е текла. Моли за отхвърляне на иска, претендира разноски.

Съдът, като съобрази становищата на страните и събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Изложените от ищеца фактически обстоятелства, от които произтичат претендираните права и формулирания петитум дават основание на съда да приеме, че е сезиран с искиви претенции с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК.

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание са настъпили факти, от които длъжникът черпи права, изключващи изпълняемото право – в случая погасяване на правото на принудително изпълнение, поради изтекла давност, както и наличие на правен интерес от провеждане на исковете, висящ (неприключил изпълнителен процес за събиране на процесните суми, при който вискателят не е напълно удовлетворен).

В тежест на ответника е да докаже своите възражения и положителните факти, на които основава изгодни за себе си последици, т.е. да установи онези свои твърдения и правоизключващи възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици, като в конкретния случай носи тежестта да докаже наличието на обстоятелства, довели до спирането и/или прекъсването на погасителната давност за вземанията си.

С оглед становищата на страните съдът приема, че помежду им не е спорно, а и това се установява от приобщените в настоящото производство материали, че по ч.гр.д. № 55504/2015 г. по описа на СРС, 47 с-в, е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение, влязла в сила на 03.11.2015 г. след изтичане на срока за подаване на възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК и въз основа на същата е бил издаден процесният изпълнителен лист.

Спорният в настоящото производство въпрос е дали правото на принудително изпълнение за вземанията, за които в полза на ответника е бил издаден изпълнителният титул, е погасено с изтичането на петгодишна погасителна давност, която е започнала да тече от 03.11.2015 г., респ. настъпили ли са обстоятелства, които да са довели до спирането или прекъсването на същата, преди тя да е изтекла.

Установява се от приетото в препис изпълнително дело № [*****] по описа на [*****], [*****] в регистъра, воден от КЧСИ, че на 05.06.2018 г. вискателят [*****] е подал молба за образуване на изпълнително производство въз основа на издадения изпълнителен лист срещу длъжника. С молбата вискателят е поискал съдебният изпълнител да извърши изпълнителни действия за събиране на вземанията, като на основание чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ на органа по изпълнението е възложено да определи способа на изпълнението срещу длъжника.

Въз основа на запорни съобщения от 05.07.2018 г. по нареждане на съдебния изпълнител са наложени запори върху вземанията по банкови сметки на длъжника, разкрити в [*****], [*****] и [*****]. Наложено е и запор върху вземането на длъжника, дължимо му от неговия работодател [*****] – [*****].

В отговор търговските банки са посочили, че нареждането на [*****] не може да бъде изпълнено, с оглед липсата на авоари по банковите сметки на длъжника и наличието на предходно наложени запори по същите. Отговор с подобно съдържание е постъпил и от работодателя на ищеца, който е уведомил, че прави удържки от трудовото възнаграждение на Д. в изпълнение на предходно наложени запори по други изпълнителни дела.

С молба от 21.10.2019 г. вискателят е поискал извършването на конкретни изпълнителни действия – налагане на запори и насочване на изпълнението върху движими вещи, собственост на длъжника.

С писмо от 23.12.2019 г. съдебният изпълнител е напомнил на работодателя задълженията му по ГПК като трето лице, до което е изпратено заповорно съобщение за налагане на заповор върху вземане на длъжника. Посочена банковата сметка, по която направените удържки от трудовото възнаграждение на Д. да бъдат превеждани.

В отговор третото задължено лице е уведомило [*****], че ежесечесно се правят удържки от вземането на служителя за трудово възнаграждение, но същите се превеждат за погасяване на задължения по друго изпълнително дело, по което е наложен предходен заповор.

На 08.06.2022 г. вискателят е депозирал молба по изпълнителното дело, с която е поискал от органа по изпълнението да наложи заповори върху банкови сметки или върху вземане за трудово възнаграждение на длъжника, а в условията на евентуалност – изпълнението да бъде насочено върху собствени на длъжника движими вещи чрез извършване на опис и оценка с цел изнасянето им на публична продан.

С молба от 03.01.2024 г. вискателят е поискал от [*****] да наложи възбрана върху недвижими имоти, собственост на ищцата.

На 05.01.2024 г. длъжникът е представил пред съдебния изпълнител обезпечителната заповед, издадена по настоящото дело въз основа на определение № 45391/19.12.2023 г., като с разпореждане от 09.01.2024 г. изпълнителното производство е спряно. Не са налице данни определението за налагане на обезпечителна мярка спиране на изпълнението по изпълнителното дело да е обжалвано, с оглед което и следва да се приеме, че в хода на настоящото производство спирането е породило правния си ефект.

При така очертаното развитие на изпълнителното дело, предвид доводите на страните, ангажирани в производството, съдът приема, че искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен, като съораженията за това са следните:

По въпроса за продължителността на погасителната давност за вземания по влязла в сила заповед за изпълнение и по-конкретно дали същата е три или пет години, настоящият състав на първоинстанционния съд приема следното:

Нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД предвижда, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години. Независимо, че изпълнителният лист е издаден въз основа на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, която е влязла в сила, а не въз основа на влязло в сила съдебно решение, нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД е приложима. По силата на чл. 416 ГПК, когато възражение не е подадено в преклузивния срок по чл. 414, ал. 2 ГПК, както е в настоящия случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. По същността си правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение, доколкото последната има установително действие в отношенията между страните. Съгласно сега действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането (в този смисъл определение № 480/19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. по описа на ВКС, IV г. о., определение № 318/09.07.2019 г. по ч. гр. д. № 2108/2019 г. по описа на ВКС, IV г. о., определение № 214/15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г. по описа на ВКС, IV г. о., решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на IV г. о. на ВКС и др.). Ето защо и съдът приема, че продължителността на погасителната давност за главното вземане в случая е петгодишна.

Съгласно чл. 116, б. "б" ЗЗД давността се прекъсва с предявяване на иск или възражение, но ако същите бъдат отхвърлени, давността не се счита за прекъсната. Погасителната давност се прекъсва с предприемането на изпълнителните действия - чл.

116, б. "в" ЗЗД, като в хода на принудителното изпълнение тя може да бъде прекъсвана многократно /ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС- ОСГТК- т. 10/. Давността се прекъсва с предприемането на което и да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо от това дали то е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя на основание на чл. 18 от ЗЧСИ. Такива действия са искането на вискателя да се приложи определен изпълнителен способ, както и изпълнителните действия от този способ, като насочване на изпълнението чрез налагане на заповед/възбрана върху определена вещ, присъединяването на кредитора, възлагане на вземането за събиране или вместо плащане, извършването на опис, оценка на вещта, назначаването на пазач, насрочването и извършването на публичната продажба и следващите действия до постъпването на сумите от продажбата или плащанията от третите задължени лица.

Не са изпълнителни действия, които прекъсват погасителната давност, образуването на изпълнителното дело, изпращането и връчването на покана за доброволното изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, набавянето на документи и книжа, назначаването на експертиза за определяне непогасен остатък от дълга, извършването на разпределение /ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК - т. 10/.

В конкретния случай след влизане в сила на заповедта за изпълнение съдът приема, че давността за вземанията е прекъснала с налагането на заповеди върху банковите сметки и вземането за труд на длъжника през 2018 г, както и през 2019 г., когато до работодателя е изпратено напомнително писмо да изпълнява наложения заповед върху трудовото възнаграждение на служителя. Следва да се посочи също така, че с молби от 08.06.2022 г. и от 03.01.2024 г. вискателят е поискал извършването на конкретни изпълнителни действия, чрез което е поддържана висиящността на производството. Въз основа на всяко предприето изпълнително действие е започвала да тече нова давност с петгодишна продължителност.

Независимо, че от приобщените по делото материали не се установява предприетите действия да са довели до удовлетворяване на вземанията на кредитора, дори и частично, поведението на вискателя по изпълнителното дело и кредитор по материалното правоотношение, насочено към събиране на вземането му, не може да бъде игнорирано. В чл. 116, б. "в" ЗЗД изрично е установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Същинско действие за принудително изпълнение обаче може да предприеме само съдебният изпълнител (или друг орган на принудително изпълнение – публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността) и то прекъсва давността; но давността е свързана с поведението на кредитора – тя не се влияе от поведението на други лица.

Обстоятелството, че предприетите по изпълнителното дело действия не са довели до събиране на процесните вземания и до удовлетворяване на кредитора са без правно значение за прекъсването на давността. Съдебният състав съобразява възприетото в мотивите на т. 10 на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК, съгласно които кредиторът трябва да поддържа със свои действия висиящността на изпълнителния процес, както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. Следователно и неуспешните изпълнителни действия, т.е. действия, които не са довели до реално изпълнение върху имущество на длъжника, също представляват предприемане на действия по принудително изпълнение, които прекъсват давността на основание чл. 116, б. "б" ЗЗД. Дали вземането, върху което се налага заповед, действително съществува и може да бъде събрано не са обстоятелства, които водят до невалидност на

процесуалните действия на кредитора, а само до тяхната безрезултатност. Те не са правно нищо, а демонстрират ясната воля на кредитора вземането да бъде събрано и съставляват действия, които прекъсват давността /така изрично Определение № 95 от 10.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 3033/2021 г., III г. о., ГК/. Следва да се допълни, че с Определение № 441 от 26.05.2022 г. на ВКС по гр. д. № 495/2022 г., III г. о. изрично е застъпено становището, че изпращането на заповрни съобщения прекъсва давността, без да е необходимо да има осребряване по извършения изпълнителен способ. Следователно и давността за процесните вземания съдът приема, че е прекъсвала в хода на изпълнителното производство с наложените заповри, както и с исканията да бъдат предприети конкретни действия, насочени към събиране на вземанията, след което е започвала да тече нова петгодишна давност.

От друга страна, по искане на длъжника, в хода на настоящото производство е допуснато спиране на изпълнението като обезпечение на предявения иск. С налагането на обезпечителната мярка въз основа на влязлото в сила определение на съда, давността за вземанията по листа е спряла да тече преди същата да е изтекла. Последното е вярно, доколкото по спряното изпълнително производство давност не тече, тъй като кредиторът е лишен от възможността да предприема действия, насочени към събиране на вземането си.

Предвид изложеното и като съобразява актуалната съдебна практика относно изпълнителното производство, прекъсването и спирането на давността за вземанията, за събирането на които същото е образувано, първоинстанционният съд приема, че давността за процесните вземания към момента на приключване на съдебното дирене пред тази инстанция не е изтекла. Искът, като неоснователен, следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

При този изход от спора право на присъждане на разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК възниква за ответника. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК съдът определя юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лева. Сума в посочения размер следва да се възложи в тежест на ищеца.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. Д. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: [*****], срещу [*****], ЕИК [*****], със седалище и адрес на управление: [*****], иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че е погасено по давност правото на принудително изпълнение за следните задължения: сумата 845,40 лв. - главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода м.01.2013 г. – м.04.2014 г.; сумата 130,28 лв., представляваща законна лихва за забава за периода 28.02.2013 г. – 28.07.2015 г., както и съдебни разноски в размер на сумата 325 лева, за които на 30.11.2015 г. е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № 55504/2015 г., по описа на СРС, 47 състав, въз основа на който е образувано изп. дело № [*****] по описа на [*****], [*****] на КЧСИ.

ОСЪЖДА К. Д. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: [*****] да заплати на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК на [*****], ЕИК [*****], със седалище и адрес на управление: [*****], сумата от **100 лева**, представляваща юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____